

til at gennemføre; thi denne Udtalelse om Foranstaltningens Hensigtsmæssighed maa jo ses for sig uafhængig af det næste Argument, som det ærede Medlem fremførte, nemlig at det kunde være farligt i Særdeleshed for en lille Stat at foretage Rustninger af Hensyn til en mulig Krigsfare. Deri er jeg principielt ganske enig med det ærede Medlem, men man kan ikke betegne to i og for sig saa smaa Foranstaltninger som dem, der her er Tale om, som Rustninger. Selv om fremmede Magter kom under Vejr med, hvad man her foretog sig, vilde ingen finde det urimeligt, at man foretog noget saa selvfølgeligt som at anskaffe mere Ammunition og forbedre nogle Forter, og enhver vilde gaa ud fra, at det var i Kraft af Bevillinger, der ere givne af Rigsdagen, at Rigsdagen ikke havde modsat sig noget, der er saa selvfølgeligt. Imidlertid har det glædet mig meget at høre en Udtalelse af det ærede Medlem angaaende vort Forsvar, idet det ærede Medlem jo der mener, at man i den antimilitaristiske Bevægelse, som det ærede Medlem mener, har sin Rod i de under Provisorierne foretagne Forsvarsforanstaltninger, er gaaet for vidt, og at der ogsaa fra hans Side næres et levende Ønske om at blive enig med de andre Faktorer i Lovgivningsmagten om et saadant Forsvar, vi kunne evne, og som giver os, som det ærede Medlem sagde, Overbevisningen om, at vi have gjort, hvad der er vor Pligt i saa Henseende. Den Udtalelse glædede det mig meget at høre. Jeg haaber, den maa sætte sin Frugt i Handling, selv om de Aar, der ere gaaede siden Forliget, ikke have givet nogle særlig stærke Løfter om, at det vil ske. Imidlertid, som jeg har bemærket, kan jeg meget godt forstaa, at der hos det ærede Flertal efter dets Opfattelse af de politiske Forhold er opsamlet en vis Bitterhed fra Provisorierne paa Forsvarsvæsenets Omraade, som der skal nogen Tid til at faa udryddet. Jeg kan sige for vort Vedkommende, at vi intet større Ønske have end dette, at vi kunde komme til Enighed med det høje Flertal om denne Sag. Og naar vi nu træde i Skranken for en Foranstaltning, som Regeringen har ment sig nødsaget til at foretage, er det ikke, fordi vi fra vor Side i

mindste Maade ville gøre det, som der er sagt, at Regeringen har gjort: angribe Bevillingsretten, ingenlunde! Men vi mene, at dette Spørgsmaal maa ses noget for sig. Da det blev bekendt, at Regeringen havde foretaget dette Skridt, nægter jeg for mit Vedkommende ikke, at det berørte mig pinligt, at Regeringen havde set sig nødsaget til at foretage det. Jeg kunde jo tydelig se, ikke alene, at det var en Sag, som i højeste Grad kunde benyttes i Agitationens Tjeneste, men at det ogsaa var et Skridt, der kunde lægge Regeringen og Højre Stene i Vejen her paa Rigsdagen for at komme til et godt Samarbejde med det ærede Flertal. Af disse Grunde berørte det mange og mig personlig i Særdeleshed meget pinligt, men denne pinlige Følelse, som man føler straks, kan ikke være bestemmende for den Holdning, man, naar man skal til at afgive Dommen, skal indtage over for Regeringen. Da maa man tage Hensyn til de Argumenter, som føres frem, og til alle foreliggende Omstændigheder. Kun af denne Grund mene vi, at i dette Tilfælde er der ingen Grund for det ærede Flertal til at gaa saa vidt, som det synes, at det vil gaa. Imidlertid erkender jeg, at der her i Tinget ikke er faldet saa stærke Udtalelser om, hvorledes man vil straffe Regeringen med Sultekur paa de militære Budgetter, som der er faldet uden for Tinget, og jeg haaber, at den Udtalelse, som jeg nylig fremhævede af det ærede Medlem angaaende hans Interesse for Forsvarssagen, vil medvirke til at forhindre, at man gaar dette Skridt, nemlig at sætte Fædrelandets Interesser til Side for at straffe Ministeriet.

Jeg vender mig dernæst til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Knudsen), med hvem man jo, som det har vist sig, kan optage en saglig Debat. Det ærede Medlem udtalte, at det var mærkeligt at høre, at man nu bebrejdede Arbejderførerne, at de ikke kunde faa deres Tropper til at gøre, hvad de burde gøre, thi tidligere havde man altid netop forekastet Arbejderførerne det Tyranni, de udøvede mod deres Folk. Men heri har det ærede Medlem ikke Ret. Der har ganske vist, og i mange Tilfælde med Rette, været Tale om et over for Arbejdere og Arbejds-